

Teich B

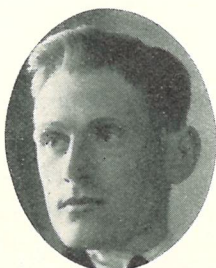
EKERÖ IDROTTSKLUBB

JUBILEUMSSKRIFT

1921 $\frac{14}{11}$ 1936

Ekerö F. K:s styrelse.

1921

G. Palmblad
Ordf.

S. Eriksson
Skr.

S. Kindblom
Kassör

F. Törnstrand
Materialförvaltare

E. Kindblom
Materialförvaltare

Nuvarande styrelsen.

E. Åkerlund
Ordf.

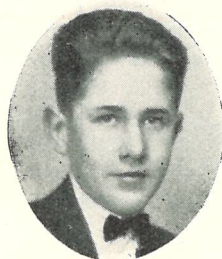
H. Nordström
Skr.

V. Eriksson
Kassör

H. Hermansson
Suppleant

B. Hedborg
Suppleant

Historik.

Ekerö I. K., som i år kan blicka tillbaka på en 15-årig tillvaro, bildades på Folkets hus i Träkvista onsdagen den 10 aug. 1921. Klubben bildades under enkla former med små medel till förfogande, men med så mycket större entusiasm. Med den goda vilja som fanns, kamratskap av bästa kvalitet och dugande krafter till förfogande voro förutsättningarna stora för en klubb med idrotten och sporten i dess bästa bemärkelse.

1921 var dock ej födelseåret för idrotten på Träkvista med omnejd. Långt därifrån. Om också fotboll var den enda grenen, och även den i ganska primitiv form, så var man dock inga analfabeter på området. Bland mäktiga tallar och stubbar, de där ifråga om täthet vittnade om en tid av urskog, sparkades och slets, snubblades och slogs om sommarkvällarna så länge möjlighet fanns att i någon mån urskilja en boll. Här stärktes konditionen, som sedermera visade sig bli Ekerö I. K:s starkaste vapen på fotbollsplanen.

Nu hade man bildat en klubb, och nu var första målet att få en idrottsplats. Mark hyrdes i "Hagen", träd fälldes, stenar sprängdes, alla arbetade med oförtruten energi och snart hade man också en fullt acceptabel fotbollsplan. Nu kunde man få spela hemma-matcher. Arvfienden från andra sidan sjön, Norsborgs I. F., inbjöds och tilltvålades, och revansch lämnades på andra sidan sjön. Även mera långväga gäster inbjödos, bl. a. Stockholms-lag, som fingo finna sig i att notera nederlag, om man så tillhörde Stockholmsseriens förnämsta klass I.

Fotbollen var emellertid ej allenahärskande. Allmän idrott togs också upp på programmet. Trots att denna alltid blivit litet styvmoderligt behandlad genom flera bidragande orsaker, exempelvis sämre möjligheter för träning och även mindre intresse, så höllos dock Mälarolympiader och klubbtävlingar, som bjödo på utmärkta resultat och senterades livligt av en stor publik. Bland E. I. K:ares goda resultat minnas vi ju Purjos D. M. i stav och Valter Erikssons goda placering i Sleipners terräng juniorklass.

Ekerö I. K. har naturligtvis som alla andra klubbar haft att dragas med ekonomiska bekymmer. I början finansierades det hela med medlemsavgifter, dansaftnar och intäkter vid idrottstävlingar, men utgifterna voro större. Man måste söka nya inkomster och år 1927 övertog E. I. K. den på platsen befintliga dansbanerörelsen med ett kontrakt som efter 5 år helt överlät rörelsen på klubben. Nu fick man ju större möjligheter, även om detta ej var den guldgruva som mängen tror.

Den senare hälften av de gångna 15 åren har väl medfört en avmattning av det idrottsliga utbytet, vilket ju har flera orsaker, bl. a. har flera slutat vara aktiva, och andra ha flyttat från trakten, men nya krafter skola fram och nya krafter finnes, om också närmast vid rodret stå grabbar som varit med från början. En ny generation växer upp på Ekerö och till dessa stå vårt hopp. Vi se en del av dem i EIK:s pojklag i fotboll av år 1936.

Några Glada Minnen

Ja, nu står Ekerö Idrottsklubb i beredskap att fylla 15 år. Tänk, vad dessa femton år gått raskt. Är det verkligen så länge se'n som "vi" dåvarande ungdom i Träkvista med omnejd, med beslut-samhet i sinnet samt sågar, yxor, spett och spadar på ryggen, tågade åstad att förvandla den vackra s. k. "Nordströms hage" till en idrotts-plats med *härlig* gräsmatta, avsett endast för "smocking lir", som det numera heter. Ja, en idrottsplats blev det ju, kanske inte så förstklas-sig vi hade tänkt oss, men ändå fullt användbar.

Hur besvärligt var det ej att få låna ihop till den första planhyran, som ju var 300 kr. Därtill måste vi inköpa de träd, som stod i vägen för oss. Priset för dessa var 250 kr., om jag ej minnes fel. Denna summa tyckte vi var på tok för hög, så vi försökte ju att få pruta med Skogvaktare Gustavsson, men han sade: "Det är inte obilligt", och vi fick betala vad han begärde. Att planen någonsin blev färdig, kan vi nog tacka "Palles" allmänt kända *envishet* för, samt "Chefens" råa styrka *naturligtvis*.

Bland många glada minnen har vi Strängnäs-resan. Veckan före denna resa regnade det både dag och natt. Det såg då ganska hotande ut för oss, vi hade nämligen varit nödsakade att betala hyra för båten i förskott. Ingen ville under rådande väderleksförhållanden teckna sig för bil-jett till resan. Men se, på söndagsmorgonen sken solen som aldrig förr. Folk formligen strömma-de till Träkvista brygga för att få följa med på resan. Att inga större olyckor inträffade under nämnda rusning kan vi tacka den tillsatta fest-kommitténs organisationsförmåga för. Resan blev genomgående trevlig och vi gjorde en myc-
ket bra match, enligt hela Strängnäs-pressen. Ja, t. o. m. en av de våra, "Masen" (Hj. Löfkvist), blev *berusad* av vårt spel och den andra vackra nyinvigda idrottsplatsen att han redan efter en kvarts timmes spel måste lämna planen för att ej återkomma mer.

Jag kan ej undgå, att bland glada minnen skriva några ord om vår första Hallstaviks-resa. Den började ganska dramatiskt, vi skulle resa från Träkvista kl. 6, men det lyckades oss ej att få ihop 11 st. fotbollsspelare. Därför måste vi från Fridhemsplan ringa och väcka Kurt Ek, för att medelst droskbil med rocken på armen och kragen i handen skulle komma till Östra station i samma ögonblick som tåget sattes i rörelse. På tåget var det allsång och vi underhöllo våra med-passagerare på bästa sätt. Allting var idel glädje, tills vi på konduktörens fråga om vi skulle till Hallstavik och spela boll, vid vår bekräftelse blevo upplysta om, att vi fingo räkna med att ha armar och ben med oss i paket hem. Döm om vår förvåning, när vi vid framkomsten till H. möttes av samhällets musikkår, som dock sedan visade sig vara avsedd för andra mera berömda rese-närer, men i alla fall så. Vi fingo dock ett hjärt-ligt mottagande av våra värdar, som efter att ha bjudit oss på förtäring, anordnade visning av pappersbruket under sakkunnig ledning. Mat-
chen, vår dittills största, slutade oavgjort för de "kristna". Efter densamma blevo vi återigen bjudna på förtäring, varvid vi som vanlig flirtade med servitrisen, och måste iakttaga största för-siktighet, då det meddelades oss att klubbens ord-förande hade ensamrätt till henne.

Hemresan skedde under sång och kanske skrån, som tystnade då vi passerade "Herr-ljunga", där vi på Pommacs enträgna begäran blottade våra huvuden och sände en stilla "suck" till hans för oss okända "ensamma syster i Herr-ljunga".

Detta är ju endast några av mina roligaste idrottsminnen, som nu synes ännu värdefullare, då de alltid präglades av bästa kamratskap, som jag hoppas alltid skall stå högt inom Ekerö I. K.

Oldtimer.

Ekerö I. K:s A-lag 1921

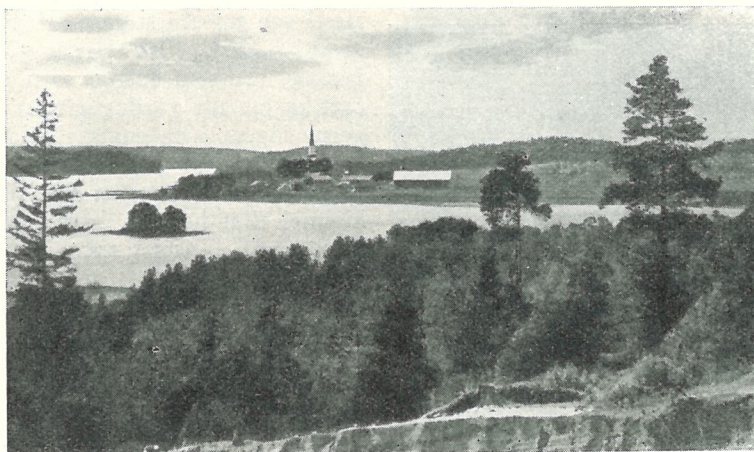
Spille, Pommac, Mågen, Purjo, Tolle, Målle, Prosten Torre Palle, Gunnar Henning, Jojje.

Ekerö I. K:s juniorlag 1921

Folke, Gerhard, Folke, Globen, Sven, Schelack, Nisse, Sven, Chefen, Nillé, Gunnar Erik

Ekerö-Rapsodi.

Ett flyttfågelsträcke drar fram över Sörmland på väg mot Norden. Den verkliga Norden, Lapplandsfjällen. Det är grågässen. De flyga i en spetsig vinkel, med fem gäss i ena benet och sju i det andra, om man räknar ledargäsen två gånger. De ha flugit långt och de börja nalkas målet. Men ännu återstå några dagsresor och det är tid att övernatta.

De passera vattenverket vid Norsborg och få se Mälaren, som med sina otaliga öar och holmar bildar en vilsam gräns mot Uppland. Här slå de ned på isen i viken vid Ekerö kyrka. Där utanför är öppet vatten, ty rännan efter Ena I har blivit breddad av den inbrytande våren. Även där gässen sökt sitt nattkvarter är det si och så med isen. Den ser svartgrå och hemsk ut och är pipig och svampig. Där flocken slår ned pressas vattnet med ett pysande tjut upp genom porerna och ett stort flak brytes loss från den för övrigt nästan landlösa isen. Springan vidgar sig sakta och det stora flaket glider utåt. Isen i Asknäs-viken har blivit en bra bit mindre och "Man-

egern" sex saxar fattigare, som han glömt bärga i tid.

Vildgåsfloeken låter sig ej förskräckas av den lugna seglatsen, utan sitter tryggt kvar. En del av dem har redan stuckit huvudet under ena vingen och sover den uttröttades sömn, andra åter ha intagit en mera avvaktande hållning och gå ej till ro förrän de med sin rymliga farkost passerat Fantholmen och tagit en överblick över landet därbortom. Det är Ekerö som höjer sig ganska brant från sjön mot åsen. Det är inte vackert så här i vårbräckningen. Snön har smält undan nästan helt på södersidan och sandtagen gapa mörka och tomma ut mot farleden. Det är ingenting vidare att titta på och den sista gäsen sticker in huvudet och somnar även hon.

I gryningen bär det av igen, en ny dagsetapp måste avverkas, men först ta de sig en titt på landet igen. Så här i gryningsljuset verkar det hela riktigt vilt, men dock vackert och tilldragande och om betyget blev litet skralt för Träkvista så blir det så mycket bättre för Rödsten.

Det är midsommarafton. Klockan är sex på kvällen och bussen från stan lastar av sin dryga last vid Hedborgs. Det är idel människor som varit fängslade i Grottekvarnen under långa tryckande heta junidagar, men som ha ett par härliga lediga dagar framför sig, många kanske en hel vecka. De ha plockat ihop badgrejorna, några filtar, kanske tält och campingutrustning och

så iväg ut på landet ut till solen och vattnet, ut i Guds fria, härliga natur.

En del, däribland två ynglingar, också ut till Midsommardansen vid Träkvista dansbana: "Nyhetens behag" erfar var och en som besöker Ekerö I. K:s nybyggda dansbana vid den nya festplatsen i Träkvista" och som skola smaka på "nyhetens behag" plus en lämplig kvantitet av

Brattens droppar, medförda bland det övriga bagaget, en filt och en baddräkt.

Sune Norrby har just dragit sista låten för småbarnen och efter en liten paus sättes den verkliga dansen igång. Till dess hinner man så

"Nybygget." E. I. K:s nya dansbana under byggnad 1936.

väl låta sig serveras en flaska Citronil eller annat läskande uppe på Fru Eks randiga veranda.

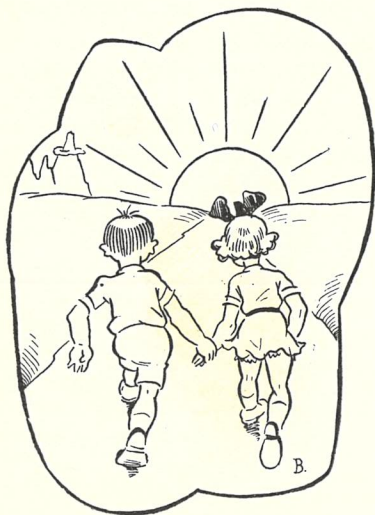
Våra ynglingar ha emellertid inte kommit hit ut för att slösa bort tiden i något kontemplativt slöhetstillstånd. Deras program är Kvinnor, vin och sång, och när kapellet i detsamma spelar upp gå de med energi in för att förverkliga åtminstone den första punkten på sitt program. Det är

ett myller av ungdom kring den stora dansbanan. Ungdom i alla åldrar från tio till sjuttio år. Ungdom med leende på läpparna och eld i sinnet, och vem är gammal en midsommarafton. Så spelar själva den ljusa sommarnatten upp till dans med rissel och rassel i snåren och tusenstämmig fågelsång i träden. Och dansar gör man, pojkar som flickor, rik som fattig. En enda kväll på hela året kastas alla vardagligheter över bord och sorgerna läggas i en gammal säck och man dansar, dansar sig från grubbel och bekymmer, från tårar och nöd, från vett och vilja, dansar sig till himmel eller helvete, bara dansar.

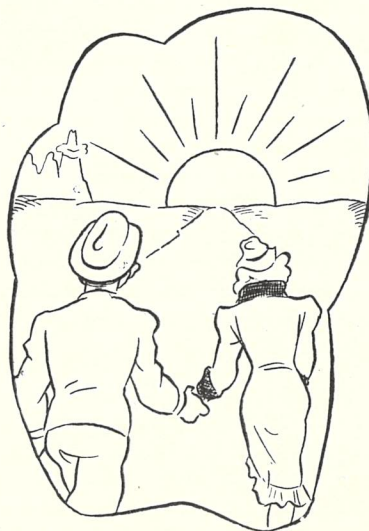
Och Harry säljer biljetter. Femton öre styck. Sju för en krona. Varsågod. Hundra, femhundra, tusen. Det dansas därute på banan och biljetterna går som smör. Femtonhundra, tvåtusen, tretusen. Och man dansar. Mera, mera. Mera dans, mindre förnuft. Fyratusen, femtusen. Och dansen går. Men de båda ynglingarna tycks ha överflyttat sitt hela intresse på programmets andra punkt och nu gå de ömt och kärleksfullt arm i arm och äro varandra till ömsesidigt stöd, medan hela festplatsen dansar för deras ögon. Och Harry säljer biljetter. Femtusenfem, sextusen, sextusenfem.

Den korta skymningen har måst fly för den morgontidiga solen, som sänder sitt flödande ljus ut över den dansande skaran och bryter förhållningen. Häxdansen saktar av, deras ögon öpp-

Erik Åkerlund (med Anna- Lisa)

förr

nu: (Ja, ja, det går undan
för somliga)

nas och de se att de äro nakna. Det blir färre och färre på banan, utan att man märker vart de andra ta vägen. Utom våra ynglingar förstås. De ha nu hunnit till tredje numret på sitt program och försöka övertyga varandra och några förskrämt lyssnande ekorrar att de ha en utmärkt sångröst: "Österman själv han är känd, hick... med solröda segel..." De ha letat sig fram till sin filt ovanför Adolfs sandtag och här sjunker de lycksaliga i Morfei armar medan solen stiger allt högre över trädtopparna. Det är skönt för sångare att få sova.

Men i biljettkuren sitter Harry och räknar pengar. Sjutusen, rekord. Men så har det också varit en underbart vacker midsommarnatt.

Vardagen ligger tung och tryckande het över ön och i synnerhet över sandtaget vid Barudden. I den stora gropen råder en tropisk hetta, och uppe på grävmaskinen, där Harald skyfflar in kol och Jonas sköter spakarna leker Celsius-termometern Fahrenheitare. I banken där barometern visar "mycket torrt" jobbar Erik för fullt med korp och spett, och svetten rinner över hans brunbrända, nakna rygg, och inte heller "Pommac" hör till de svala där han baxar bort en stor sten som kommit med skopan.

Men arbetet går sin gilla gång och gruset åker på sitt långa band i en jämn ström till sorteringsverket. Det blir grussingel och finsingel och betonggrus, men bummeln får ta sin egen väg för att först duscha och sedan slukas av krossarnas omätliga stålkäftar. "Kolarn" skulle alls inte ha någonting emot en lika rejäl dusch, där han

springer på den skramlande och skakande korpen med smörjkannan i högsta hugg.

Och svetten rinner på trälände galärslavar i detta dammiga, stekheta helvete, där fyrahundra

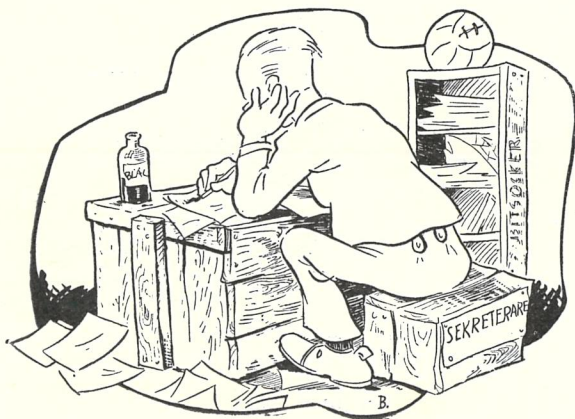
E. I. K:s A-lag 1936.

Nunne, Raspen, Fritte, Folken, Sahlén, Tjoffe, Steken, Einar, Bokis, Pelikan, Erik

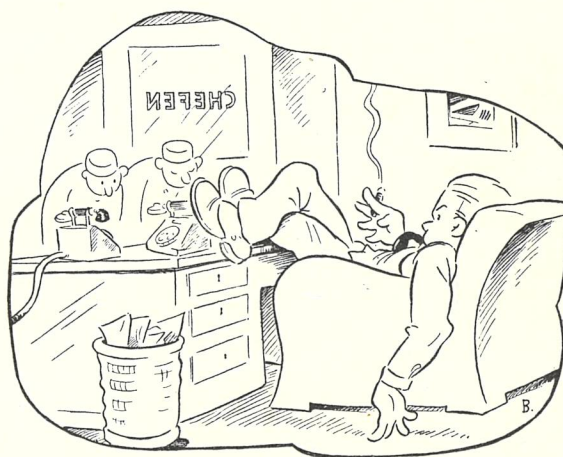
hästkrafter sortera och spola, krossa, tvätta och transportera det material som måhända i sinom tid skall bli funkiskåkar på "Gärdet" eller "Myrdahlshus" i Kristineberg.

Men i utlastningstunneln är det svalt, och här kommer singel och grus av bästa Baruddskvalitet på sina transportband för att slukas av prämar-nas Ginungagap. Den sista prämen blir full och bogserbåten stångar i väg med sitt tunga släp.

Sten Ericsson (chefen)

förr

nu: ("Uppåt, så går de...")

Det är åtta prämar som sakta och makligt vända stäven mot stan. Oändligt sakta hasa de ut förbi Estbrötet för att sedan liksom en rad jättevalar glida bort mot Kungshatt.

*E. I. K. s mångkumpare.
Östlund, Purjo, Gösta, Bokis, Sahlis, Gerhard.*

Vi gå genom skogen upp mot höjden över Asknäs sandtag. Vid vår sida ha vi den, som vi helst av alla vilja ha där en tjugande månskenskväll i augusti. Vi följa stigen från gamla dansbanan förbi det där gamla sandtaget med den täta John Bauerskogen till höger. Det är så fantasieggande mörkt och hemskt därinne, blott en och annan förlupen månstråle lyckas tränga sig igenom trädskronorna och tycks nu liksom vil-

sen irra omkring därinne. Därinne bland skuggorna har sagans gestalter sin hemvist, och där sover den sköna fantasiprinsessan på sin hundraåriga sömn. Kanske kommer just nu den unge prinsen ridande på en månstråle för att kyssa den älskade till nytt liv. Ja, varför inte. En månskenskväll som denna kan allting hända.

Vi gå vidare förbi den plats där "Malmens ros" en gång hade sin koja, med sin stämning av koncentrerad mystik, men dragas mot det flödande ljuset ute på höjden. Till höger tvärsöver viken ligger kyrkan, som avtecknar sig mot det månbelysta vattnet som en svart silhuett på guld-papper. Ekerö gamla 1300-talskyrka, Sveriges mest filmade kyrka, en paradox så god som någon. Sörmlandssidan mittöver fjärden verkar mera Norrland än Mälabygd, med sina djupa, tunga barrskogar i åsar bortom varandra. Den lilla Narven därute i månglittret är som direkt klippt från en japansk väggbonad.

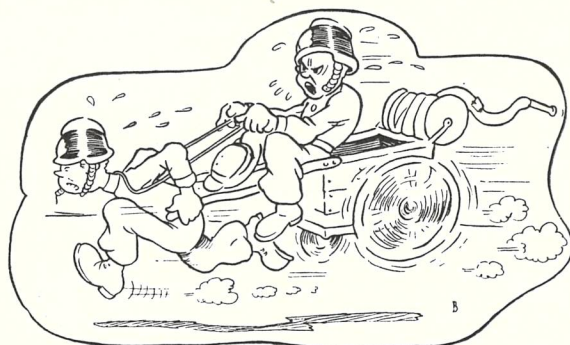
Längst ute på åsen ovanför "Närkings-Gustavs" stuga ha vi en storartad utsikt över farleden mot Stockholm. På söndagseftermiddagarna kan man räkna hundratals små vita segel på båtar som söker sig tillbaka till staden och vardagen efter en härlig utflykt i sol och vind. Nu ligger fjärden tom och stilla. Blott en svag vind krusar vattenytan och kommer reflexerna att hoppa och dansa i mångatan. Allting är så tyst och stilla, naturen tiger och avvaktar den nya dagen, och över alltsamman gjuter månen silver ur sitt ymnighetshorn.

*

Gerhard Fridlund

förr

nu (med Åke)
(Se där sportens stora nytta
i det civila arbetet)

Vid transporter
följ E. I. K-arnas exempel
vänd Eder till

ADOLF LJUNGFELDT
GRUSTAG - ÅKERI
TEL. TRÄKVISTA 100

Under dansen - efter mötet
alltid samma

GODA KAFFE
på Ekerö I. K:s stamloкус
KAFÉ ÖRNEN, TRÄKVISTA
INNEHAVARE: SIGRID EK

Te	Smörgåsar
Choklad	Konfektyrer
Läskedrycker	Cigaretter m. m.

TEL. TRÄKVISTA 62

SKALL NI RESA

*till någon av de natursköna
Mälaröarna, t. ex. till Lovö
Ekerö, Munsö eller Svartsjö-
landet ???*

Res då med

**MÄLARÖARNAS
OMNIBUSS AKTIEBOLAGS**

BEKVÄMA BUSSAR

TELEFON 50 13 21

CARL FORSBERGS JÄRNAFFÄR

S:t ERIKSGATAN 25 B

(Hörnet av Drottningholmsvägen)

Tel. 53 15 29, 50 57 20

Sportartiklar: Skidor,
Stavar, Bandyror,
Klubbor, Bollar m. m.
Järnvaror alla slag.

*Vid beställning av elektriska installationer
och reparationer vänd Eder med förtroende till*

KARL ANDERSSON

TEL. TRÄKVISTA 44

Förstklassigt arbete.

Prima material.

ANDERS HEDBORG

1sta Klass Speceri-, Konserv-, Fukt- & Delikatessaffär

Specialité: Rostat Kaffe

Träkvista

Tel. Träkv. 57, 157

Skärvik

Tel. Träkv. 66

Elfnäs

Tel. Träkv. 7

Gynna

Annonsörerna!

Efter matchen
C i r k e l k a f f e

från

Ekerö Kooperativa
Handelsförening
Ekerö

I d r o t t s m ä n

tänka alltid på stilen.

Därför beställa de alltid sina kläder hos:

BRÖDERNA LINDAHL
HERRSKRÄDDERI

HÖGBERGSGATAN 18 B - TELEFON: 40 73 32

Gediget arbete!

Prima tillbehör!

Vingdomar

AV ALLA ÅLDRAR

med höga anspråk på kläder, lösa sin klädfråga hos Rydholms — den moderna klädkulturens centrum. De senaste Rydholmsmodellerna överträffa alla sina föregångare. Ni måste se och prova dem. Populära prislägen: kr. 85:— och 98:—.

35 STORA NYGATAN 35
39 KUNGSGATAN 39

RYDHOLM
— modern klädkultur

Gösta Johansson (Pommac)

förr

nu

(De sköna äro den starke värd)

sedan

Skidor av förnämsta fabrikat, Bandyror och klubbor,
Sportkängor, Sportkostymer samt allt för sport.

köper Ni till lägsta pris hos

STOCKHOLMS VELOCIPEDAFFÄR

HELGE E. WESTIN

KUNGSGATAN 53, TELEFONER: 20 02 49, 11 34 83

EKERÖ I. K:s MEDLEMMAR ERHÅLLA RABATT.

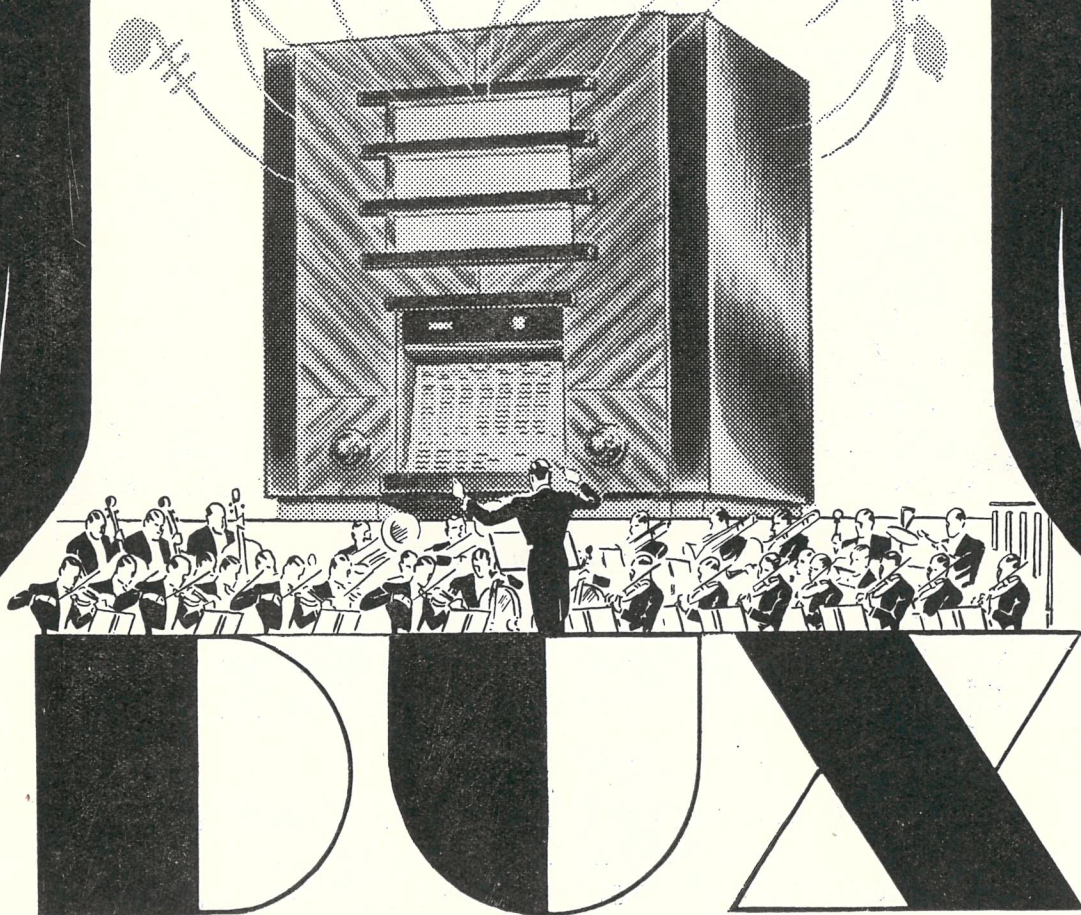
Kläd Er elegant

– gör det hos

FRÖJDS

VASAGAT. 44 · STUREPLAN 2 · GÖTGAT. 26

10 år

RADIO

den **tongivande**

"Heja Tjoffe" spela på yttern, Asch, lägg på en pärla. Ja, djädra. Nej, va ä' de för en sabla domare, ser han inge, det var ju hands på väns-

Norsborgs I. F.
E. I. K:s arvfiende nr 1.

terhalven. Men, va nu då? Jaså, offside, nej vänta, hörna va' de'. "Sahlis" lägger'n.

Det är söndagseftermiddag och Ekerö I. K. möter den gamla arvfienden Norsborg för en uppgörelse kring den rullande och studsande läderkulan. Det är spänning både på fotbollsplan

och omkring den, ty båda lagen ha gjort var sitt mål och domarens klocka visar sjuttiofem minuters speltid. Skall "Sahlis" lyckas lägga hörnan så att "Steken" eller "Nunne" eller någon annan framåtsträvande ung man inte kan undgå att få bollen i skallen och placera den i gluggen? Det är den stora frågan just nu, och att den är av betydelse, det syns på Harald, där han låtit rökpipan stanna halvvägs mot munnen, som redan öppnat sig för att mottaga det begärliga giftet, men stelnat i denna ställning. Det gör ingen-

E. I. K:s ungdomslag 1936.
Fr. v.: Putte, Einar, Malmvik I, Skåne, Aga, Malmvik II, Olle, Berlin
främre raden: Rune, Håkan och Oscar

"ETERNA" SPORT-UR

ROSTFRIA - STÖTFRIA

VATTENTÄTA - ANTIMAGNETISKA

STAFLUND - UR & OPTIK

S:T ERIKSGATAN 26

KUNGSGATAN 29

TEL. 50 23 85

TEL. 21 27 05

ting, ty ingen ser på honom just nu. Allas ögon hänger vid kulan, som nu lämnar "Sahlis" väl-skodda vänsterfot och på betryggande höjd stäl-ler sin vilsamma färd åtskilliga distansminuter bakom Norsborgs välbevakade mål.

Chefens avsked.

Utspark, och "Pelikan", som tagit sig en välbe-hövlighet siesta mot ena målstolpen står åter avvaktande mitt i målet med händerna på knäna.

Spelet är hårt och snabbt och "Kalle Snack" far som en skottspole fram och åter på linjen med sin röda flagga och trampar i hastigheten Åkerlund på tårna. Anton Fabian trampar oro-ligt fram och åter på andra sidan planen och mumlar "A-a-a-a-h" då och då halft i trance. "Ekerö" har bättre teknik. Ta mej fan, har dom inte bättre teknik".

Fem minuter kvar. Ställningen 1—1. Spelet ligger på Ekerös planhalva. Norsborgs center har fått en finfin passning från sin högerinner

och stormar i vild fart mot mål. Hela publiken håller andan, och somliga ena benet lyft som till spark. Det är en olidlig spänning och Gustafs-son tupp stannar mitt i sitt "Kukeli" — — Nu. Nej. "Rapsen" har kommit flygande från mot-satta hållet och över någonting, som i misstänkt hög grad liknar ett krokben plöjer angriparen djupa fåror i den välansade gräsmattan. Doma-rens pipa ljuder och med ett pekfinger, som på grund av stundens allvar blir dubbelt så långt ljuder han Norsborg att lägga en straffspark mot Ekerö.

Bollen är upplagd. Matchens absolut avgörande boll. Exekutorn tar i nedhukad ställning nå-gra långa kliv och sedan stegras tempot till trum-virvel. Darra "Pelikan".

Tyvärr kunna vi ej invänta resultatet. Det finns något som heter pressläggning.

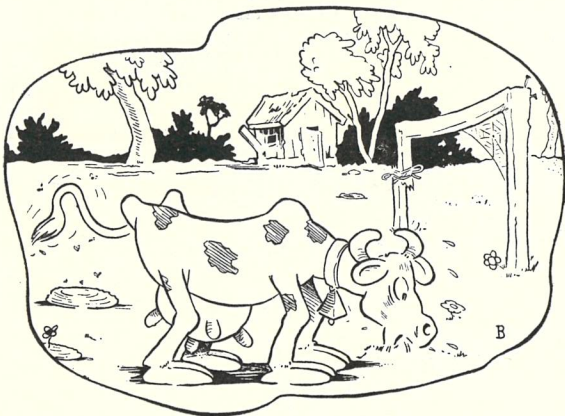
*

Så går sommaren och hösten slänger från sin palett en färglick här och en annan där, och må-lar med slösande prakt träd och buskar i de mest prunkande färger. Nattfrostens kommer och höststormarna sopa undan vad frosten har sparat och bereder plats för kung Bores intåg. Så växla de, årstiderna, och så skiftar livet, än smekande sunnan än bitande nordan. Men Ekerö är Ekerö ändå. Sommar som vinter alltid lika tjugande. Alltid lika nytt för Ekeröbon. Alltid redo att öppna mot främlingen sin yppiga famn.

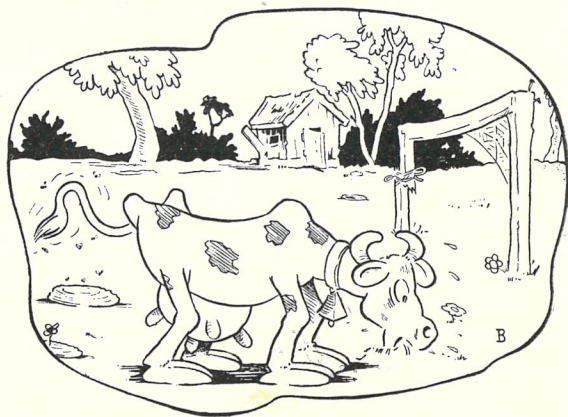
G. A.

Ditt leve, Ekerö.

E. I. K:s fotbollsplan (Ej under någon av årets två matcher, som Du tror.)

förr

nu: (Ja, de ska vara samma bild.)

Moralkaka.

Vår klubb fyller 15 år. Det är lite egendomligt att det rullat så många varv, och som en protest mot tiden så har man inte hunnit med att känna sig 15 år äldre. Jag tycker det skulle kunna vara vilket som helst av de senare åren som varit födelseår. Men man får bara konstatera faktum, man har blivit så mycket äldre, och det är med den äldres rätt, som jag gått att lämna mitt bidrag till denna jubileumsskrift.

Varje blick tillbaka i tiden lider väl av att det liksom lägger sig ett skimmer över tingen och händelserna, och sanningshalt och objektivitet får i någon mån maka åt sig. Men trots detta vill jag ändå göra några jämförelser. Vi som var med från början hade väl inte drömmar om att vår klubb skulle göra sig något större idrottsligt namn, och i det fallet få vi väl säga, att det gått som vi tänkt, men vi ville organisera kamratskapet som utvecklats under idrottslig samvaro. Detta kamratskap, som jag personligen sätter högre än rent idrottsliga toppresultat, var under den första tiden alldeles utmärkt, både inom klubben och utåt i umgänget med andra klubbar. Jag tror nog vi får det erkännandet både från vår "arvfiende" Norsborg, som från övriga närliggande klubbar. Bara en sådan sak som antalet gånger vi besökte varandra ger ett belägg härpå. Det var ingen isolerad företeelse att vi rodde till Norsborg och de till oss. Vi gjorde det gärna, även om det många gånger var rätt så blåsig och förenat med drygt arbete. Men entusiasmen och arbetsglädjen fanns så det räckte mer än nog.

Jag vet mycket väl, att vi inte var några "finlirare", men vi gick in för att göra vårt allra bästa, och taga ut så mycket som vi hade av krafter och spelkultur.

I detta sammanhang vill jag ge en hönör åt vännen Axel Thor. Det var väl ingen som kunde vara mer viss om utgången av en match än han, och ingen som kunde så både entusiasmera och ändå verka lugnande. För vi var nervösa före en match, ett bevis så gott som något för att vi gav vad vi hade att ge. Det är ju en känd sak att inlevelsen i leken, i detta fall idrottsleken, är fostrande och utvecklande, riv ner och bort allvaret och man får ett barn eller en ungdom som är blaserad och viljelös.

Det är här jag vill ställa in jämförelsen. Hur är det med dem som nu för våra färger på fotbollsplan? Jag har den känslan att flertalet av

Gerhard som slutman vid en av E. I. K.s många stafettsegrar.

dem går ut för att det skall bli fulla antalet man i laget och inte för att få en stund av lek och glädje under maximal utveckling av ungdomlig

Ekerö I. K. på vikingatåg år 1925.

Fr. vänster: Primus, Erik, Chefen, Mågen, Molle, Tolle, Prosten, Gerhard, Torre, Purjo, Spille, Joffe, Henning.

kraft. Tidens lösen tycks ha blivit att man skall ta på sig en så blaserad min som möjligt och liksom visa att det här har jag växt ifrån, det här förstår ni nog att jag kan ändå, utan att jag behöver visa det. Visst är det möjligt att nuvarande generation har större teoretisk kännedom om

idrott och dess utövande, men när man så saknar kraften till utförandet så är teorin inte mycket värd.

Eller hur är det? Känner Du samma glädje som vi, när vi for ut till en match hos någon grannklubb? Jag minns första gången vi for till Stenhamra. Det var fest över hela dagen, och även om vi var lovade "stryk" så skulle det då säkert spelas om det, det var vår överenskomelse när vi traskade till Tappström för att ta båten upp till Stenhamra. Och dagen blev vår.

Samarbetet med Studiekamraterna var också alltid glädjande och givande, fast vi var strykpojkar för det mesta. Trots detta, eller kanske på grund därav var vår uppgift dubbelt lockande och segerns sötna så mycket ljuvligare när vi fick smaka den. Vänskapen var dock alltid lika stor och äkta vem som än avgick med segern. Att kunna ta en seger eller ett nederlag med jämnmod och behärskning kräver både styrka och allvar, som varje idrottsutövare skall känna som en hederssak.

"Mälarolympiaderna" var också tillfällen, när vänkretsen och kamratskapet växte. För arrangörerna var det förstås en hel del arbete och uppoffring, men också glädje när man kunde konstatera att gästerna trivdes. Det är ett sant nöje att träffa pojkar som då var med, och nu med glädje kan gå tillbaka till dessa minnen.

Visst var våra möjligheter små, men det är inte alltid säkert att man lyckas bättre om man har stora materiella tillgångar, utan många gånger är det primitiva mera lockande, mera idylliskt. Denna sida bör kanske vår nuvarande ungdom upptäcka. Ett stort kapital att nöta på genom livet är ett gott kamratskap, förvärvat under gemensamt uppoffrande arbete eller lek, och som avsätter minnen som bli bestående. Därför tror jag, att om vi går in för att återinföra allvaret och ärligheten i leken, kommer vi att svetsa samman ett nytt kamratskap som för fram både vår idrottsliga och organisatoriska slagkraft.

Må vår devis bli: Kamratskapet främst.

P—e.

Purjo och Molle Kindblom

förr

nu (Ack, de små raringarna)

Stockholm
N. LUNDSTRÖMS BOKTRYCKERI
1937
